

K článku O potřebě strategického myšlení a O českých národních zájmech

- CZ24 News | 3. ledna 2023

ČESKO: Musím předeslat, že s článkem O potřebě strategického myšlení v zásadě souhlasím. Zkusím to jen ještě více rozvést a rozebrat to třeba z jiného úhlu pohledu.

Cituji: „*Naše země – a hned na začátku si dovolím vztáhnout slovo „naše“ nejen na Českou republiku, ale i na bratrské Slovensko – již desítky let postrádá politické a ekonomické vedení, které by dokázalo strategicky myslet a strategicky jednat.*“

To je konstatování faktu, protože v roce 1989 jsme se fakticky vzdali řízení naší země a nechali její řízení převzít nadnárodním řízením zvnějšku, **navíc jsme se vzdali koncepce svého rozvoje a od budování spravedlivé společnosti, ať už více či méně zdařilého, jsme se vrátili zpět ke kapitalismu.** To znamená, že většina lidí fakticky akceptovala, že jedni budou otevřeně znovu parazitovat na jiných, aniž by si uvědomili, že ti jiní budou oni sami. Lidé tak nějak předpokládali, že všechny výtobytky, které získali obyčejní lidé za bolševiků díky jejich velmi tvrdému boji, který mnohé z nich stál život, jim přitom zůstanou. Ale to je velký omyl. Když se tedy vrátíme k tomu strategickému myšlení, plánování i následné realizaci, tak tohle za nás fakticky obstarává řízení, které je nám nadřazené, přestože se stát tváří, že ho pořád řídí lid prostřednictvím svých volených zástupců.

Takže to, cituji: „*Stalo se smutným pravidlem, že výkon vlády se transformoval do nekonečného seriálu chaotických a improvizovaných řešení...*“, je fakticky cílem nám nadřazeného řízení. Tj. ono svých cílů dosahuje, a my, jako občané tohoto státu jich ani dosahovat nemůžeme, **neboť si fakticky žádné za stávajícího stavu ani nevytyčujeme**, viz, cituji: „*Současný volební systém nahrává tomu, aby řízení státu podléhalo volebním cyklům, tedy aby se plánovalo pouze na 4 roky dopředu – tedy v rámci časového horizontu jednoho volebního období. Což je pro jakékoliv strategické řízení státu špatné.*“

A zde se dostáváme k tomu, cituji: „*Pokud bude vytvořen a schválen dlouhodobý strategický plán, pak se musí každá vláda tohoto plánu držet, což by mělo být legislativně zakotveno. Samozřejmě za podmínky jeho průběžné kontroly, doplňování o další roky a aktualizace podle měnících se podmínek.*“ Je otázkou, kdo by tento strategický plán měl za stávajících podmínek vytvořit, protože to by znamenalo, že se začneme vymaňovat z nadřazeného řízení, které se tomu zákonitě začne bránit.

Máme před očima příklad Ruska, které se přesně o to pokouší. Snad si nikdo nemůže myslet, že třeba jen ty ekonomické sankce vůči němu byly motivovány nějakými „lidskými právy“. Ne, to nadřazené řízení rukama loutek sedících ve vládách evropských států trestá sociální supersystém v podobě ruského státu, který se pokouší vymanit se zpod řízení tohoto nadřazeného, fakticky nadnárodního řízení a trestá ho bez ohledu na to, co to bude znamenat pro evropské státy (respektive jejich občany), jejichž zdroje k tomu využívá. Toto nadřazené, nadnárodní řízení je realizováno pomocí pevných struktur, virtuálních struktur i bezstrukturního řízení, takže v konečném důsledku nabývá podoby těžko čitelného propletence řídicích struktur, které se mohou operativně rozpadávat, spojovat do jiných celků, transformovat, přičemž cíle řízení se nemění! (To je zase k tomu strategickému plánování.)

Zdalo by se, že to tedy je beznadějné? Pro tak malý stát s fakticky žádnou zdrojovou stabilitou.

Odpovědí je, že vzhledem k tomu, že cíle daného nadřazeného řízení nesledují náš prospěch, musí být zaobaleny do lží a dříve či později nezbytně v praxi vyjde najevo, jak se tyto deklarované blahé cíle, skrývající ty skutečné, rozcházejí s praxí. Po jejich ovoci poznáte je.

Jak se tomu dá čelit je popsáno i v té části článku Jak konat jinak a lépe. Ale lidé, kteří si kladou své cíle v malém – obce a města musí mít neustále na paměti, že je potřeba změnit především řízení našeho státu, potažmo i dalších větších celků. Stát je z jejich hlediska rozsáhlejší sociální supersystém, jehož jsou součástí, a který je jim nadřazen. Nikdy nebudou moci dosahovat svých cílů, jestliže jim z této vyšší úrovně budou kladeny účinné překážky. Řešením proto není, aby se celkově řízení přesouvalo na tyto menší sociální supersystémy (což jen dále tříští už tak zdrojově málo zajištěné síly), ale aby se metoda řízení ve prospěch většiny vycházející z těchto menších sociálních supersystémů rozšiřovala na stát jako celek. Lidé musí zpět do svých rukou převzít jeho řízení.

Je nutné mít na paměti, že pomoc je na konci naší paže. Všichni musí přiložit ruku k dílu a to s vědomím, že půjde o boj spodku davo-„elitářské“ pyramidy proti jejímu vrcholu (tomu nadnárodnímu), který se bude tvrdě bránit! Ale dařit se mu to bude tím méně, čím více lidí si uvědomí, proti čemu stojí a bude tomu vědomě čelit. Oni nám kvalitu našeho života nemíní zvedat, jejich cílem je udržet nás na krátké oprati poslušné a bezmocné. Každý na svém místě se může vzepřít takovému nesmyslnému řízení a podporovat ty procesy, které jsou přínosné pro většinu na úrovni obce, kraje, a nakonec i státu. Oklikou se to vrátí i jemu samotnému, jen tak se může zvýšit kvalita života nás všech.

Tohle všechno platí i pro ty jednotlivé cíle vypsané ve druhém článku O českých národních zájmech. Dosahovat můžeme jen těch cílů, které si skutečně vytyčíme a budeme mít kontrolu, zda jsou plněny či ne. Což znamená osobní odpovědnost řídících kádrů. Musíme však neustále brát do úvahy i prostředí, ve kterém se nacházíme a zda jsou ty cíle dosažitelné. Například vystoupení z Evropské unie je nesmyslné, pokud se nerozpadne sama. A potom se zákonitě rozpadne na několik bloků, a my musíme být některého součástí. Jako samostatný stát to v žádném případě neustojíme. Zrovna tak můžeme tyto bloky tvořit uvnitř Evropské unie a účinněji ovlivňovat její řízení zevnitř než jako „samostatný“ stát zvenčí. Vystoupení našeho státu z EU je podle mne nereálné, ale i kdyby se nám to nakrásně povedlo, stal by se z nás otloukánek, který by mohl posloužit i jako odstrašující příklad (Prosím neporovnávejte nás s Velkou Británií, která byla dlouho řídícím centrem na nadnárodní úrovni a má tudíž zcela jiné možnosti než my, a ani ona to odtržení, které je navíc spíše papírové než reálné, dlouhodobě neustojí). Jim by zůstaly všechny řídící páky na nás a my bychom v rukou neměli nic. Se zeměpisnou polohou jaksí dost dobře neučiníme nic, takže ta spolupráce na evropské úrovni je nezbytná.

Proces globalizace je neúprosný, před tím se utéci nedá. Větší celky mají více zdrojů, lépe s nimi mohou při řízení nakládat, účinněji je využívat a neutrácet je na zbytečné zdvojování řídících struktur. Takže je zbytečné před globalizací utíkat, je nutné se jí postavit do čela a využívat ji pro plnění našich vytyčených cílů.

AUTOR: Irena

[ZDROJ](#)